

“Πολύ συχνά οι ενήλικες προσεγγίζουν ανηλίκους δημιουργώντας μια ψεύτικη ταυτότητα και παρουσιάζοντας τον εαυτό τους έχοντας την ίδια ηλικία με τον ανήλικο-στόχο”

λέγουν πορνογραφικό υλικό στα πλαίσια μιας γενικότερης σεξουαλικής παραβατικότητας, σε αυτούς που συλλέγουν για να ικανοποιήσουν μια αναπτυσσόμενη σεξουαλική ανάγκη ή ενδιαφέρον για τα παιδιά και σε αυτούς που έρχονται σε επαφή με το συγκεκριμένο πορνογραφικό υλικό λόγω περιέργειας. Το ερώτημα που γεννιέται και στο οποίο δεν μπορεί να δοθεί μια απόλυτη απάντηση είναι το αν αυτή η κατηγορία παραβατών είναι αυτή που διαπράττει και τα εγκλήματα σεξουαλικής παρενόχλησης ανηλίκων. Τα μέχρι τώρα δεδομένα επισημαίνουν ότι είναι μια ετερογενής ομάδα, στα πλαίσια όμως της οποίας υπάρχουν και αυτοί που παρενοχλούν σεξουαλικά παιδιά (13%). Το προφίλ των παραβατών για τη διακίνηση παιδικού πορνογραφικού υλικού αποτελείται από τα εξής χαρακτηριστικά: είναι μεταξύ 25- 50 ετών, τείνουν να έχουν λιγότερα προβλήματα με τη χρήση ουσιών, αποτυγχάνουν στη δημιουργία στενών, διαπροσωπικών σχέσεων, παρουσιάζουν προβλήματα στη σεξουαλική αυτορρύθμιση (π.χ. αποκλίνουσες σεξουαλικές συμπεριφορές, έντονη σεξουαλική ενασχόληση, κ.α.), φοβούνται την απόρριψη και έχουν υψηλά επίπεδα ψυχοπαθολογίας (Webb, Craissati and Keen, 2007).

Έχοντας παρουσιάσει τις πιο ζοφερές μορφές του ηλεκτρονικού εγκλήματος ένα ουσιώδες ερώτημα καλείται να απαντηθεί, δηλαδή το πώς μπορεί να προστατευθεί ο πολίτης ή οι επιχειρήσεις από τους συγκεκριμένους εγκληματίες. Τα μέτρα αντιμετώπισης εντάσσονται σε δύο κατηγορίες στα προληπτικά και στα κατασταλτικά. Στην πρώτη κατηγορία απαιτείται η ενεργοποίηση και η ενημέρωση των πολιτών για τους πιθανούς τρόπους δράσης των εγκληματιών του Διαδικτύου, αξιοποιώντας για παράδειγμα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης προς αυτήν την κατεύθυνση. Στα κατασταλτικά μέτρα, πρωταγωνιστικό ρόλο καλούνται να αναλάβουν οι αστυνομικές αρχές κάθε χώρας, οι οποίες θα πρέπει να διαθέτουν τα μέσα και το θεωρητικό υπόβαθρο για τον εντοπισμό και τη σύλληψη αυτών των παραβατών. Μια διαδεδομένη τεχνική στην περίπτωση της σε-

ξουαλικής παρενόχλησης ανηλίκων στο Διαδίκτυο είναι η χρήση αστυνομικών οργάνων που αναλαμβάνουν να παίξουν το ρόλο ανηλίκων προκειμένου να εντοπιστούν οι δράστες. Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να επισημανθεί ότι η ανάγκη για περαιτέρω εκπαίδευση και μέσα, συνεχώς θα αυξάνεται καθώς οι τεχνικές και οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν οι παραβάτες στο χώρο του Διαδικτύου διαρκώς εξελίσσονται και τροποποιούνται. Η ανάγκη συνεχούς εκπαίδευσης και εξειδίκευσης δεν συνεπάγεται απαραίτητα και μεγάλο οικονομικό κόστος για τις αστυνομικές αρχές, καθώς η αξιοποίηση του διαδικτύου και των ήδη εκπαιδευμένων αστυνομικών οργάνων (π.χ. mentoring and coaching practices), μπορεί να περιορίσει κατά πολύ το κόστος τέτοιων επιχειρήσεων. Συμπερασματικά, γίνεται σαφές ότι για να μπορέσει να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά αυτό το νέο είδος εγκληματικών ενεργειών χρειάζεται η σύμπραξη των πολιτών, των αστυνομικών δυνάμεων αλλά και της πολιτείας μέσω της θέσπισης ενός νομοθετικού πλαισίου που θα καταδικάζει τέτοιου είδους εγκληματικές πράξεις.]

REFERENCES

1. Holtfreter, K., Reisig, M.D., and Pratt, T.C. (2008). Low Self- Control Routine Activities and Fraud Victimization, *Criminology*, 46: 189- 220.
2. Mitchell, K.J., Wolak, J., and Finkelhor, D. (2005). Police Posing as Juveniles online to Catch Sex Offenders: Is it Working? *Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment*, 17 (3): 241- 267.
3. Reisig, M.D., Pratt, T.C., and Holtfreter, K. (2009). Perceived Risk of Internet Theft Victimization: Examining the Effects of Social Vulnerability and Financial Impulsivity, *Criminal Justice and Behavior*, 36: 369- 383.
4. Webb, L., Craissati, J. and Keen, S. (2007). Characteristics of Internet Child Pornography Offenders: A Comparison with Cybercrime, *Sex Abuse*, 19: 449- 465.
5. Wyker, M. (2007). Constructing Crime: Culture, Stalking, Celebrity and Cybercrime, *Media Culture*, 3(2): 158- 174.